

[Povl Brøndsted]

Jeg synes, dette forslag er et udmærket supplement med ideer til, hvad man kan gøre, og hvordan man kan gøre det på de forskellige skoler. Men dermed være også sagt, at jeg mener ikke, vi skal komme med et stift system efter voksenmodel og sige, at sådan skal det se ud ved samtlige Danmarks folkeskoler.

Jeg mener, det er rigtigt at komme med de mange ideer, men jeg synes, at punkt 8 i høj grad er et eksempel på, at her skal der foregå noget mellem fire elever og fire lærere samt skoleinspektøren, som i virkeligheden skulle foregå mellem lærere og elever i hver eneste klasse. Derfor kan jeg ikke se, hvorfor det så firkantet skal trækkes ud af den naturlige sammenhæng. Jeg mener, at det system, som beslutningsforslaget her præsenterer os for, virker meget stift, virker for lidet aktivt.

Jeg tror, at man meget let i stedet for at lære eleverne demokrati får skabt nogle fornemmelser af, at det er noget, der er sat ind i nogle helt faste mønstre. Selvfølgelig skal den danske folkeskole føle det som en af sine vigtigste opgaver at lære eleverne en demokratisk adfærd og den demokratiske arbejds- og beslutningsform, men det skal ske gennem et engagement og gennem aktivitet, så flest mulige elever er med. Det skal ikke alene være medbestemmelse. Der skal i meget høj grad lægges vægt på, at det er selvbestemmelsen, der skal frem. Derfor mener jeg, at det er et forslag, der måske kan bruges til den side af sagen, men det er meget vigtigere, at man indfører en form for medbestemmelse vedrørende en hel del af de opgaver, som hører skolens hverdag til. F.eks. var det ganske glimrende, om eleverne klassevis eller gruppevis fik den opgave at se på skolens inventar og dets vedligeholdelse, og måske skulle de være med til nogle helt praktiske opgaver på skift, måske skulle de drive en lille, om ikke slikbutik så frugtbutik eller en kantine og virkelig have ansvaret for, at dette fungerede under den vejledning, der er nødvendig.

Jeg mener også, det er rigtigt, at man udpeger nogle udvalg, siddende i længere eller kortere tid, til at tage sig af de arrangementer, der holdes på skolen – når teatret kommer, er det eleverne selv, der står for arrangementet. Derigennem lærer de virkelig noget. De får set nogle resultater her og nu i en meget fri arbejdsform.

Vi kunne fortsætte og sige, at det ville dog være rimeligt, når der er lejrskole, at det så er eleverne, der får lov til at tage sig af alle de praktiske opgaver i de mange små grupper, der i sådan en sag skal laves. Derfor mener jeg, vi skal have et aktivt og et levende demokratisk samarbejde mellem grupper med helt klare opgaver, et helt klart ansvar. Det er også en måde, hvorpå man aktiviserer.

Og så mener jeg stort set, vi må sige, at hele denne del af folkeskolens arbejdsopgave må være noget, vi prøver at inspirere til, og derfor synes jeg, at pjecen, der er på vej, er ganske ypperlig og god og på mange måder netop giver inspiration. Vi må i meget høj grad opfordre til forståelse for opgaven og give ideer og forslag i stedet for at pålægge, at sådan skal det gøres, for ad den vej udspringer naturligt lysten til elevrådsarbejdet. Dermed får eleverne også erfaringer, så de kan sidde sammen med voksne i udvalg, nævn eller andre former for tværgående samarbejde mellem elever, lærere, forældre og voksenverdenen i det hele taget.

Jeg synes, det er et godt forslag, som kan sendes ud og inspirere dér, hvor man trænger til inspiration, men jeg synes ikke, det er et forslag, der skal munde ud i en lovgivning, der siger, at man *skal* gøre det på den måde.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Når jeg skal takke for 10 år i folkeskolen, kommer størstedelen af takken til at gå til dem, som tog elevrådsarbejdet alvorligt, for når jeg tænker tilbage på de 10 år, som gik, er mine største oplevelser kommet gennem elevrådsarbejdet, de største udfordringer kom gennem elevrådet. Dér, hvor jeg har lært mest, er i elevrådet.«

Det kunne man i et kommercielt blad læse at Majken efter sine 10 år i folkeskolen havde skrevet, da hun sad en aften for at gøre op, et år efter at hun havde forladt de 10 år i folkeskolen, og det var det samlede indtryk, hun sad tilbage med fra sin skolegang.

Vi kan i dag i en kronik i Politiken læse om, hvordan Dennis oplever den danske folkeskole, og hvilke ting han efterlyser og mangler i folkeskolen. For mig er der ikke nogen tvivl om, at både Majkens og Dennis' historie er gode eksempler på, at folkeskoleleverne siger til os herinde efter 10 år med en